

[Fuglsang.]

Thune Jacobsens og hans medansvarliges skyld og historiens dom over deres gerninger.“

(Kort bemærkning).

Wiggo Larsen: Til det ærede medlem hr. Tholstrup vil jeg sige, at i 1937 stod „Enigheden“ med en formue på 3,2 mill. kr. og var således meget stærkt funderet. Det er ikke rigtigt, at vi ikke kunne klare os i konkurrencen, som det ærede medlem siger. Vi klarede os ganske glimrende i konkurrencen med de andre mejerier og har gjort det siden.

Det ærede medlem syntes at være så interesseret i regnskabet med hestene. Det er rigtigt, at disse værdier blev skrevet op, men det var ikke på grund af et ønske fra „Enigheden“s ledelse. Det var skattevæsenet, der sagde, at vore heste var betydelig mere værd, end de var bogført til. Det ved det ærede medlem godt, det har det ærede medlem fået besked på.

(Kort bemærkning).

Tholstrup: Såvidt mig bekendt kan skattevæsenet ikke pålægge „Enigheden“ at skrive hestene op til en højere værdi end den, landmanden måtte ansætte hestene til på daværende tidspunkt. Jeg tror ikke, det er helt i overensstemmelse med sandheden, at man var tvunget til at skrive hestene op.

Det er helt forkert at anlægge det synspunkt, at jeg skulle nære had til kooperative virksomheder, eller at jeg skulle ønske „Enigheden“ nedlagt. Det, jeg beklager, er, at „Enigheden“s folk stod som de virkelige initiativtagere til at skaffe sig mælkemonopolet ved at fjerne de forretninger, som konkurrerede, og som solgte billigt. Det er den frie konkurrence, jeg kæmper for, og når nu, som det ærede medlem hr. Wiggo Larsen siger, „Enigheden“ i dag er blevet moderniseret, så det står som et af de bedste og fineste mejerier her i landet, må det vel være i stand til at tage konkurrencen op. Hvorfor er de så bange for at møde konkurrencen? Hvorfor forlanger „Enigheden“, at monopolet skal opretholdes?

Inger Merete Nordentoft: Før sidste samlings afslutning stillede jeg en forespørgsel til den højtærede undervisningsminister for at få at vide, hvad undervisningsministeren ville foretage sig mod skolens lokale- og

lærermangel, og for at offentligheden kunne få klaring på, hvordan folketinget så på dette problem, der vedrører hvert eneste hjem her i landet.

Forespørgselen nåede ikke at komme til behandling her i tinget, men i sommerens løb har der været en livlig debat i dagspressen om disse spørgsmål, fordi Danmarks Lærerforening satte dem til debat på sit repræsentantskabsmøde. I de sidste dage er der igen sket noget, som gør dette problem endnu mere aktuelt, end det ellers er. Bestyrelsen for de sønderjyske handelsforeninger har den 15. oktober i år vedtaget en resolution, som gennem Provinshandelskammeret er sendt til undervisningsministeriet, og hvori man henleder ministeriets opmærksomhed på de unge lærlinges ofte mangelfulde skoleuddannelse i så elementære grundfag som skrivning, almindelig regning og dansk og henstiller, at der i den almindelige undervisning i skolerne bliver lagt mere vægt på de nævnte fag. Denne kritik har vakt opmærksomhed ikke mindst i skolekredse.

Skolen har siden 1940 med stort tålmod båret en overordentlig stor del af de byrder, som først besættelsen og siden Atlantpagtpolitikken har lagt på vort folk. Dette tålmod skal nu også strækkes til, at ansvaret for de mangler ved børnenes skoleuddannelse, som skyldes forhold, skolens folk ikke har ansvaret for, lægges på skolen. Det er givet, at en skole, der lider stærkt under lokalemangel og lærermangel, kommer til at give en ringere uddannelse end en skole, hvor disse ting er i orden. Den danske folkeskole har i dette tiår gennemgået en forringelse. Man må se sagen i øjnene. Den højtærede undervisningsminister har givet en redegørelse for skolebyggeriet. Ifølge denne redegørelse er der en stigning i byggeriet, men en stigning, der ikke på nogen måde kan give håb om, at man kan nå til ende med skolebyggeriet indenfor den termin, der er fastsat af folketinget, d. v. s. at skolen endnu 10, 20 eller endnu flere år frem skal arbejde med lokalemangel. Jeg ved, der er myndigheder, som mener, at den nedgang, der kommer i børnetallet, vil bevirke en lettelse i lokalesituationen. Det vil ikke være tilfældet i en lang årrække, fordi man jo først og fremmest må komme den overbefolkning af skolerne til livs, som i øjeblikket finder sted. Der skal en meget stor